

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Afgørelse i sag 819/2007/PB - Odmítnutí poskytnout přístup k dokumentu týkajícímu se soudní věci o uchovávání údajů

Rozhodnutí

Případ 819/2007/PB - Otevřeno dne 29/05/2007 - Rozhodnutí ze dne 16/12/2009

Komise zamítla žádost o přístup veřejnosti k žádosti Irska ve věci předložené Soudnímu dvoru. Tato věc se týkala požadavku na zrušení směrnice 2006/24/ES o uchovávání údajů v souvislosti s poskytováním služeb elektronických komunikací.

Komise dospěla k závěru, že udělením přístupu veřejnosti k žádosti Irska by došlo k narušení soudního řízení. Ve svém rozhodnutí se opírala o výjimku v právních předpisech EU týkající se přístupu veřejnosti k dokumentům, konkrétně nařízení č. 1049/2001.

Stěžovatel s tímto stanoviskem nesouhlasil. Uváděl, že i přesto, že platí výjimka, na kterou se odvolává Komise, v případě přístupu k žádosti Irska šlo o „převažující veřejný zájem“. Odvolal se na nařízení č. 1049/2001, které stanoví, že i když platí výjimka, na kterou se odvolává Komise, v tomto případě se mohlo jednat o „převažující veřejný zájem“.

V průběhu šetření veřejného ochránce práv vydal Soud prvního stupně rozsudek, podle něhož by příspěvky stran k soudní věci měly obvykle zůstat důvěrné, a to až do doby případného soudního projednávání. Ve věci předložené veřejnému ochránci práv Komise zamítla žádost o přístup veřejnosti v okamžiku, kdy k projednávání ještě nedošlo. V okamžiku, kdy bylo rozhodnutí Komise přijato, bylo tedy správné.

Soudní dvůr následně projednal věc, kterou iniciovalo Irsko. Veřejný ochránce práv se domníval, že po projednání byla Komise povinna uvést opodstatněné důvody zamítnutí přístupu veřejnosti k žádosti Irska. Ve svém stanovisku se opíral o výše uvedený rozsudek Soudu prvního stupně. Komise však i nadále odmítala přístup udělit, a to bez předložení opodstatněných důvodů. Veřejný ochránce práv proto učinil kritickou poznámku.

Veřejný ochránce práv mimo to vyjádřil pochybnosti o tom, zda Komise ve skutečnosti nepřehlédla příslušný výklad ve výše uvedeném rozsudku Soudu prvního stupně. Zdá se, že Komise tak mohla učinit, protože tento rozsudek byl předložený Soudnímu dvoru, jehož rozhodnutím by se samozřejmě mohly změnit příslušné části napadeného rozsudku.

V další poznámce veřejný ochránce práv vyjádřil svoje pochopení toho, že existence odvolání k Soudnímu dvoru není důvodem k rozhodnutí nebrat v potaz výklad uvedený v rozsudku, proti němuž bylo vzneseno odvolání. Veřejný ochránce práv vyzval Komisi, aby poskytla příslušné informace a připomínky ke stanovisku a postupům týkajícím se této otázky.

Pokud jde o stěžovatelův důvod „převažujícího veřejného zájmu“, veřejný ochránce práv usoudil, že tento důvod byl neopodstatněný.

SKUTEČNOSTI, KTERÉ VEDLY K ŽALOBNÍMU DŮVODU

1. Dne 23. října 2006 předložil stěžovatel v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen „nařízení č. 1049/2001“) [1] Komisi žádost o přístup k kopii žádosti, kterou Irsko podalo Soudnímu dvoru. Žaloba se domáhá zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/24/ES o uchovávání údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí (věc C-301/06 *Irsko v. Rada a Parlament* [2]).

2. Dne 16. listopadu 2006 Komise na základě výjimky určené na ochranu „soudního řízení“ (čl. 4 odst. 2 druhá odrážka nařízení č. 1049/2001) žádost stěžovatele zamítla. Uvedla dvě hlavní obavy: *zprvė*, účastníci takového soudního řízení museli být schopni jednat nezávisle na jakýchkoli vnějších vlivech, zejména těch, které mohou vyplývat ze zájmových skupin, a *zadruhé*, soudní řízení muselo probíhat v nerušené atmosféře.

3. Komise dále uvedla, že nelze určit převažující veřejný zájem na zpřístupnění a že částečný přístup nelze poskytnout, protože se na celý dotčený dokument vztahuje výše uvedená výjimka.

4. Komise rovněž zdůraznila, že klíčové body žaloby na neplatnost podané Irskem již byly zveřejněny v Úředním věstníku.

5. Dne 16. listopadu 2006 předložil stěžovatel potvrzující žádost podle nařízení č. 1049/2001, v níž tvrdil, že výjimka uplatněná Komisí se nepoužije. Stěžovatel měl rovněž stručně za to, že veřejný zájem na zpřístupnění má *převažující* význam, protože ochrana údajů je obzvláště důležitým základním právem, o kterém Soudní dvůr již vydal rozhodnutí (zdá se, že odkazuje na spojené věci C-317/04 a C-318/04 *Parlament v. Rada* (C-317/04) a *Komise* (C-318/04) [3]), a že ohledně směrnice, kterou Irsko zpochybnilo, proběhla intenzivní veřejná diskuse.

6. Dne 19. března 2007 Komise odpověděla na potvrzující žádost stěžovatele o přístup a v podstatě potvrdila její odmítnutí.

7. Stěžovatel ve své stížnosti veřejnému ochránci práv tvrdil, že výjimka uplatněná Komisí je neplatná a že i kdyby byla platná, Komise nesprávně dospěla k závěru, že neexistuje „převažující veřejný zájem“ na poskytnutí přístupu.

PŘEDMĚT ŠETŘENÍ

8. Dne 29. května 2006 zahájil veřejný ochránce práv šetření týkající se následujících tvrzení a tvrzení:

Komise při zamítnutí potvrzující žádosti stěžovatele nejednala v souladu s nařízením 1049/2001.

Komise by mu měla poskytnout přístup k dokumentu požadovanému v jeho potvrzující žádosti.

ŠETŘENÍ

9. Dne 29. května 2007 předal veřejný ochránce práv stížnost předsedovi Evropské komise. Komise zaslala své stanovisko dne 13. září 2007. Dne 28. září 2007 veřejný ochránce práv provedl další šetření a informoval o tom stěžovatele. Dne 22. ledna 2008 zaslala Komise své doplňující stanovisko jako odpověď na tato další šetření. Veřejná ochránkyně práv zaslala stěžovateli počáteční a doplňující stanoviska Komise s výzvou k předložení připomínek. Stěžovatel předložil své připomínky dne 3. února 2008. Po předběžném posouzení případu a související korespondenci se stěžovatelem informoval stěžovatel dne 25. června 2008 veřejného ochránce práv o tom, že ústní slyšení ve věci C-301/06 se uskuteční dne 1. července 2008. Podle jeho názoru by Komise byla následně povinna zveřejnit žádost Irska. S ohledem na tyto informace se veřejný ochránce práv dne 15. července 2008 Komisi písemně zeptal, zda zvažuje zpřístupnění uvedeného dokumentu po ústním jednání ve věci C-301/06. Dne 1. prosince 2008 Komise na otázku veřejného ochránce práv odpověděla negativně. Veřejný ochránce práv poté předal odpověď stěžovateli, který po upomínce předložil své připomínky dne 1. dubna 2009, přičemž uvedl, že vzhledem k tomu, že celé řízení ve věci C-301/06 skončilo, měl by být sporný dokument nyní zpřístupněn.

ANALÝZA A ZÁVĚRY VEŘEJNÉ OCHRÁNKYNĚ PRÁV

A. Namítnutí nečinnosti v souladu s nařízením č. 1049/2001, když byla zamítnuta potvrzující žádost stěžovatele

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

10. Komise zamítla potvrzující žádost stěžovatele o přístup k žádosti podané Irskem v průběhu soudního řízení ve věci C-301/06 *Irsko v. Rada a Parlament* [4] . Zastával názor, že se na tento dokument vztahuje čl. 4 druhá odrážka nařízení č. 1049/2001 (ochrana soudních řízení) [5] . Žadatel tvrdil, že výjimka uplatněná Komisí se nepoužije. Měl rovněž za to, že veřejný zájem na zpřístupnění převažuje – ve smyslu čl. 4 odst. 2 posledního odstavce [6] – proto, že ochrana údajů je v souhrnu obzvláště důležitým základním právem, o kterém Soudní dvůr již vydal rozhodnutí (zdá se, že odkazuje na spojené věci C-317/04 a C-318/04 *Parlament v. Rada* (C-317/04) a *Komise* (C-318/04) [7]), a že v souvislosti se směrnicí, kterou Irsko zpochybnilo, proběhla intenzivní veřejná diskuse.

11. Komise ve svém doplňujícím stanovisku uvedla, že rozhodnutí Soudu prvního stupně ve věci T-36/04 *Association de la Presse Internationale v. Komise* [8] chápe tak, že až do ústního jednání se na vyjádření účastníků soudního řízení vztahuje výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 druhé odrážce nařízení č. 1049/2001. V té době dotčená soudní věc, a sice věc C- 301/06 *Irsko v. Rada a Parlament* [9] , dosud nebyla Soudním dvorem projednána. Komise proto potvrdila, že odmítla přístup k žádosti podané Irskem. Orgán dále potvrdil svůj názor, že na zveřejnění neexistuje „převažující veřejný zájem“.

12. Ve svých připomínkách stěžovatel vyjádřil pochopení pro výklad věci T-36/04 *Association de la Presse Internationale v. Komise* [10] ze strany Komise . Poukázal však na to, že stále nesdílel názor Komise ohledně neexistence „převažujícího veřejného zájmu“ na zpřístupnění.

13. Stěžovatel následně upozornil veřejného ochránce práv na skutečnost, že ústní slyšení ve věci C-301/06 se bude konat dne 1. července 2008 a že podle jeho názoru by Komise měla poté irskou žádost zveřejnit. Veřejná ochránkyně práv požádala Komisi, aby se k tomuto vývoji v tomto případě vyjádřila.

14. Komise následně předložila odpověď, v níž předložila následující stanovisko:

15. Ve svém rozsudku ve věci T- 36/04 *Association de la Presse Internationale v. Komise* [11] , který se týkal možného přístupu veřejnosti k vlastním písemnostem Komise, Soud rozhodl, že: „ po konání jednání je Komise povinna provést konkrétní posouzení každého požadovaného dokumentu, aby s ohledem na konkrétní obsah tohoto dokumentu ověřila, zda může být zpřístupněna, nebo zda by jeho zpřístupnění ohrozilo soudní řízení, jichž se týká “ (bod 82). Z tohoto rozsudku nelze vyvodit, že by písemná vyjádření před Soudním dvorem měla být automaticky zpřístupněna po ústním jednání.

16. V témže rozsudku Soudní dvůr připomněl, že na základě statutu Soudního dvora, který se rovněž použije na Soud, jednacího řádu Soudního dvora a Soudu a pokynů vedoucího soudní kanceláře Soudu (bod 87) se spisy účastníků řízení samy považují za důvěrné.

17. Soudní dvůr rozhodl, že výše uvedená ustanovení:

„ nezakazují účastníkům řízení, aby zpřístupnily své vlastní písemnosti, neboť Soudní dvůr uvedl,

že žádné pravidlo nebo ustanovení neumožňuje účastníkům řízení zpřístupňovat svá vlastní písemná vyjádření třetím osobám ani jim nebrání a že kromě výjimečných případů, kdy by zpřístupnění dokumentu mohlo nepříznivě ovlivnit řádný výkon spravedlnosti, což ve věci, které mu bylo předloženo, nebylo k dispozici, je zásada, že účastníci řízení mají možnost zpřístupnit svá vlastní písemná vyjádření (usnesení Německa v. Parlament a Rada, (...)). “

Soudní dvůr nerozhodl, že účastníci řízení mohou svobodně zveřejnit vyjádření *ostatních* účastníků řízení.

18. Bez ohledu na skutečnost, že rozsudek Soudu prvního stupně ve věci T-36/04 je v současné době předmětem kasačního opravného prostředku (věc C-514/07, C-528/07 a C-532/07), má Komise za to, že z tohoto rozsudku nelze vyvodit, že Komise je povinna zpřístupnit písemná vyjádření jiného účastníka řízení po ústním jednání.

19. Odpověď obsahující výše uvedený postoj Komise byla předána stěžovateli. Trval na svém tvrzení a dodal, že věc C-301/06 byla uzavřena. Přístup by proto měl být v každém případě umožněn.

Hodnocení veřejného ochránce práv

20. Vzhledem k tomuto vývoji tohoto šetření a souvisejícím vnějším událostem se posouzení veřejného ochránce práv nutně týká dvou otázek: Zprv, zda bylo rozhodnutí Komise o potvrzující žádosti stěžovatele v souladu s nařízením č. 1049/2001 v době, kdy byla přijata. Zadruhé, zda je postoj, který Komise formulovala v rámci tohoto šetření a který se týká událostí následujících po zahájení tohoto žalobního důvodu, v souladu s nařízením 1049/2001.

21. Za účelem provedení první části posouzení je užitečné podrobně připomenout obsah rozhodnutí Komise ze dne 19. března 2007 o potvrzující žádosti stěžovatele.

22. Komise ve svém rozhodnutí potvrdila své stanovisko, že žádost Irska ve věci C-301/06 nemůže být zpřístupněna s ohledem na výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 2 druhé odrážce nařízení 1049/2001 týkající se ochrany soudního řízení. Na podporu tohoto stanoviska uvedla následující důvody: zprv, účastníci takového soudního řízení museli být schopni jednat nezávisle na vnějších vlivech; zadruhé, zpřístupnění návrhů a jiných dokumentů během soudního řízení by ohrozilo právo účastníků řízení na obhajobu a ovlivnilo by formulaci a použití právních argumentů předložených Soudnímu dvoru.

23. Na podporu svého výše uvedeného stanoviska Komise odkázala na věc T-92/98, *Interport II* , bod 40, a věc T-174/95, *Svenska Journalistförbundet v. Rada* , bod 10.

24. V první věci citované Komisí, *Interport II* , Soud učinil následující relevantní zjištění:

„ 40 S ohledem na tyto úvahy a s ohledem na požadavek restriktivního výkladu výjimky musí být pojem „soudní řízení“ vykládán v tom smyslu, že ochrana veřejného zájmu brání zpřístupnění obsahu dokumentů vypracovaných Komisí pouze pro účely konkrétních soudních řízení.

41 Z výrazu „dokumenty vyhotovené Komisí pouze pro účely konkrétního soudního řízení“ je třeba rozumět nejen podání podání nebo jiné písemnosti, interní dokumenty týkající se vyšetřování věci před soudem, ale také korespondenci týkající se věci mezi dotčeným generálním ředitelstvím a právní službou nebo advokátní kanceláří. Účelem této definice oblasti působnosti výjimky je zajistit jak ochranu práce vykonané v rámci Komise, tak důvěrnost a ochranu profesních výsad advokátů. “

25. Ve druhé citované věci, *Svenska Journalistförbundet v. Rada*, Soud prvního stupně dospěl k následujícím relevantním zjištěním:

„ Zjištění Účetního dvora

135 Podle pravidel upravujících řízení ve věcech před Soudem mají účastníci řízení právo na ochranu před zneužitím spisů účastníků řízení a důkazů. V souladu s čl. 5 odst. 3 třetím pododstavcem pokynů pro vedoucího soudní kanceláře ze dne 3. března 1994 (Úř. věst. L 78, s. 32; Zvl. vyd. 09/01, s. 32) tak žádná třetí osoba, soukromá ani veřejná, nemůže mít přístup ke spisu nebo procesním písemnostem bez výslovného souhlasu předsedy po vyslechnutí účastníků řízení. Kromě toho může předseda v souladu s čl. 116 odst. 2 jednacího řádu vyloučit tajné nebo důvěrné dokumenty z dokumentů předložených vedlejšímu účastníkovi řízení.

136 Tato ustanovení odrážejí obecnou zásadu řádného výkonu spravedlnosti, podle níž mají strany právo hájit své zájmy bez jakýchkoli vnějších vlivů, a zejména před vlivy veřejnosti.

137 Z toho vyplývá, že účastník řízení, kterému je poskytnut přístup k procesním písemnostem jiných účastníků řízení, je oprávněn tyto písemnosti používat pouze za účelem řízení svého vlastního případu a bez dalšího, včetně důvodu podněcování ke kritice veřejnosti ve vztahu k argumentům vzneseným jinými účastníky řízení ve věci.

138 V projednávané věci je zjevné, že jednání žalobkyně spočívající v zveřejnění upravené verze žalobní odpovědi na internetu ve spojení s výzvou veřejnosti, aby zaslala své připomínky zmocněncům Rady a poskytla telefonní a telefaxová čísla těchto zmocněnců, měla za cíl vyvinout tlak na Radu a vyvolat veřejnou kritiku zmocněnců orgánu při výkonu jejich funkce.

139 Tyto žaloby žalobce se týkaly zneužití řízení, které bude zohledněno při stanovení nákladů řízení (viz níže, bod 140), zejména s ohledem na skutečnost, že tato okolnost vedla k přerušení řízení a vyžadovala, aby účastníci řízení předložili v tomto ohledu doplňující vyjádření.

26. Veřejný ochránce práv konstatuje, že Soudní dvůr v usnesení ze dne 3. dubna 2000 ve věci C- 376/98 *Německo v. Parlament a Rada* [12] učinil následující zjištění (zdůraznění doplněno):

„Pokud jde o porušení zásady důvěrnosti, neexistuje žádné pravidlo nebo ustanovení, podle kterého jsou účastníci řízení oprávněni nebo znemožněni sdělit svým vlastním písemným podáním třetím osobám. Kromě **výjimečných případů**, kdy by zpřístupnění dokumentu mohlo nepříznivě ovlivnit řádný výkon spravedlnosti, což v projednávané věci není tomu tak, **je zásada,**

že účastníci řízení mohou zveřejnit svá vlastní písemná vyjádření.

27. Soudní dvůr tak dospěl k závěru, že existuje zásada, podle níž mohou účastníci řízení zveřejnit svá vlastní písemná vyjádření, a lze očekávat, že k nepříznivým účinkům na řádný výkon spravedlnosti dojde pouze ve výjimečných případech.

28. V projednávané věci se nezdá, že by Komise při rozhodování o potvrzující žádosti stěžovatele zohlednila výše uvedenou judikaturu Soudního dvora. Pokud by bylo výše uvedené usnesení Soudního dvora řádně zváženo, byl by zřejmější důležitý procesní krok stanovený v nařízení č. 1049/2001, a sice konzultace s příslušnou třetí stranou, v tomto případě s Irskem, ohledně zpřístupnění informací (čl. 4 odst. 4). Je pravda, že tato konzultace je povinná pouze „pokud není zřejmé, že dokument má nebo nemá být zpřístupněn“. Nicméně s ohledem na zásadu připomenutou Soudním dvorem ve výše uvedeném usnesení nelze rozumně tvrdit, že bylo „jasné“, že by dokument neměl být zpřístupněn. Komise proto měla podle výše uvedeného čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 konzultovat Irsko. Její nečinnost v okamžiku rozhodnutí o potvrzující žádosti představovala podle názoru veřejného ochránce práv nedostatek při vyřizování žádosti stěžovatele o přístup.

29. Veřejná ochránkyně práv však konstatuje, že rozsudek Soudu prvního stupně ve věci T-36/04 *Association de la Presse Internationale v. Komise* [13] zřejmě potvrzuje, že žádosti podané k soudům Společenství musí jako kategorie zůstat nezveřejňovány, dokud příslušný soud nerozhodne, zda se má či nemá konat ústní jednání. Zamítavé rozhodnutí Komise o potvrzující žádosti stěžovatele bylo přijato v době, kdy takové rozhodnutí nebylo přijato. Bylo tedy věcně platné.

30. Pokud jde o otázku možného převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění, veřejný ochránce práv se nedomnívá, že stěžovatel předložil informace nebo argumenty, které prokazují existenci takového zájmu ve smyslu nařízení č. 1049/2001. V rámci tohoto zjištění veřejný ochránce práv poukazuje na relevantní úvahy a zjištění Soudu ve věci *Association de la Presse Internationale v. Komise* [14], zejména na své připomínky týkající se stávající úrovně otevřenosti soudních sporů na unijní úrovni (body 98–99), jeho konstatování, že omezení přístupu není v každém případě absolutní (bod 100), a na úroveň posouzení, kterou použil v této věci, pokud jde o rozhodnutí Komise („*nedopustil se zjevně nesprávného posouzení*“, bod 101).

31. Pokud jde o druhou otázku, kterou je třeba posoudit v projednávané věci, a sice otázku, zda Komise předložila platný postoj s ohledem na relevantní vývoj, který následoval po tomto žalobním důvodu, je třeba zkoumat konkrétní otázku, kterou je třeba posoudit v návaznosti na ústní jednání ve věci C-301/06.

32. Jak bylo dále uvedeno výše, Soud prvního stupně ve věci T-36/04 *Association de la Presse Internationale v. Komise* [15] potvrdil, že návrhy podané k soudům Společenství musí být jako kategorie nezveřejňovány, dokud příslušný soud nerozhodne, zda se má či nemá konat ústní jednání. Veřejná ochránkyně práv považuje za přirozené, že stěžovatel očekával, že Komise alespoň reviduje své rozhodnutí o možném přístupu s ohledem na dokončení ústního slyšení ve

věci C-301/06. Veřejná ochránkyně práv proto požádala Komisi, aby na tuto záležitost odpověděla dopisem o dalším šetření.

33. Odpověď Komise nelze považovat za uspokojivou. Zaprvé uvedla, že z rozsudku Soudního dvora ve věci *Association de la Presse Internationale v. Komise* nelze vyvodit, že písemná vyjádření Soudnímu dvoru „musí být automaticky zpřístupněna po ústním jednání“ (zdůraznění doplněno). V tomto rozsudku odkázal na následující tvrzení: „*po konání jednání je Komise povinna provést konkrétní posouzení každého požadovaného dokumentu, aby s ohledem na konkrétní obsah tohoto dokumentu ověřila, zda může být zpřístupněna, nebo zda by jeho zpřístupnění ohrozilo soudní řízení, jichž se týká*“ (bod 82). Zadruhé, s odkazem na usnesení Soudního dvora uvedené v bodě 26 výše, Komise uvedla, že „*Soudní dvůr nerozhodl, že účastníci řízení mohou svobodně zveřejnit vyjádření jiných účastníků řízení*“ (zdůraznění doplněno); zatřetí, pokud jde o rozsudek *Association de la Presse Internationale v. Komise*, Komise znovu uvedla, že „*z tohoto rozsudku nelze vyvodit, že Komise je povinna zpřístupnit písemná vyjádření jiného účastníka řízení po ústním jednání*“ (zvýraznění doplněno).

34. Pro účely žádosti o přístup veřejnosti k dokumentům podle nařízení č. 1049/2001 nejsou výše uvedená prohlášení Komise užitečná. Komise předložila tři prohlášení o tom, co Soudní dvůr „ne“ řekl, a každé z těchto prohlášení nemá zjevný význam pro uplatňování nařízení č. 1049/2001. Relevantní povinnost, která podle názoru veřejného ochránce práv logicky vyplývá z výše uvedené judikatury, je obsažena v následujícím dříve citovaném prohlášení, které rovněž citovala sama Komise: „*po konání jednání je Komise povinna provést konkrétní posouzení každého požadovaného dokumentu, aby s ohledem na konkrétní obsah tohoto dokumentu ověřila, zda může být zpřístupněna, nebo zda by jeho zpřístupnění ohrozilo soudní řízení, jichž se týká*“ (bod 82).

35. Ve spojení s dříve citovanou zásadou – formulovanou Soudním dvorem – podle níž mají účastníci řízení možnost zpřístupnit svá vlastní písemná vyjádření, se zdá, že Komise měla po jednání ve věci C-301/06 *Irsko v. Rada a Parlament* povinnost konzultovat s Irskem podle čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001, pokud jde o zpřístupnění dotčeného dokumentu, a následně provést konkrétní posouzení veřejného nebo důvěrného charakteru tohoto dokumentu. Pokud tak neučiní, představuje nesprávný úřední postup a veřejný ochránce práv učiní odpovídající kritickou poznámku níže.

36. Kromě výše uvedeného zjištění veřejná ochránkyně práv poukazuje na to, že odpověď Komise může vyvolat dojem, že s ohledem na skutečnost, že *Association de la Presse Internationale v. Komise* byla napadena k Soudnímu dvoru, se Komise skutečně rozhodla výše uvedené pravidlo ignorovat. Veřejný ochránce práv nepovažuje za vhodné tento aspekt případu přehlížet. Konkrétně má veřejný ochránce práv za to, že existence opravného prostředku k Soudnímu dvoru neodůvodňuje rozhodnutí ignorovat výklad uvedený v rozsudku soudu, proti němuž byl podán opravný prostředek. Veřejná ochránkyně práv proto považuje za vhodné vydat na konci rozhodnutí další poznámku, na kterou bude Komise požádána, aby odpověděla v rámci následného postupu pro kritické a další připomínky za rok 2009.

37. Pokud jde o skutkové okolnosti projednávané věci, veřejný ochránce práv konstatuje, že

soudní řízení ve věci C-301/06 bylo mezitím ukončeno, ale stěžovatel zjevně neobdržel od Komise žádnou další relevantní odpověď formulovanou s ohledem na tento vývoj. Vzhledem k tomu, že výše uvedená zjištění veřejného ochránce práv uvedená v bodech 35–36 se týkají konkrétně nesplnění povinnosti v souvislosti s výše uvedeným probíhajícím soudním řízením, nebylo by v tomto okamžiku vhodné vydat v projednávané věci návrh smírného řešení nebo návrh doporučení. Veřejný ochránce práv nicméně věří, že s ohledem na skutečnost, že řízení ve věci C-301/06 skončilo, Komise informuje stěžovatele o svém postoji k jeho žádosti o přístup a včas tak učiní.

C. Závěry

Na základě svého šetření této stížnosti ji veřejný ochránce práv uzavírá s následující kritickou poznámkou:

Ve spojení s dříve citovanou zásadou – formulovanou Soudním dvorem – podle níž mohou účastníci řízení zveřejnit svá vlastní písemná vyjádření, se zdá, že Komise měla po jednání ve věci C-301/06 *Irsko v. Rada a Parlament* povinnost konzultovat s Irskem podle čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001, pokud jde o zpřístupnění dotčeného dokumentu, a následně provést konkrétní posouzení veřejného nebo důvěrného charakteru dokumentu. Pokud tak neučiní, jedná se o případ nesprávného úředního postupu.

Stěžovatel a Evropská komise budou o tomto rozhodnutí informováni.

DALŠÍ POZNÁMKA

Veřejný ochránce práv má za to, že existence opravného prostředku k Soudnímu dvoru neodůvodňuje rozhodnutí ignorovat výklad uvedený v rozsudku soudu, proti němuž byl podán opravný prostředek. Veřejný ochránce práv by byl vděčný, kdyby Komise mohla poskytnout příslušné informace a připomínky ke svému postoji a postupům v této věci.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Ve Štrasburku dne 16. prosince 2009

[1] Úř. věst. L 145, s. 43.

[2] Věc C-301/06 *Irsko v. Rada a Parlament*, Úř. věst. 2006, C 237, s. 5.

[3] Spojené věci C-317/04 a C-318/04 *Parlament v. Rada* (C-317/4) a *Komise* (C-318/04), Sb. rozh. 2006, s. I-4721.

[4] Výše uvedený rozsudek ve věci *Irsko v. Rada a Parlament* (C-301/06).

[5] Komise rovněž vznesla určité připomínky k čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 (týkající se předchozího souhlasu členského státu se zveřejněním). S ohledem na níže uvedená zjištění nebylo namístě zkoumat tyto připomínky v tomto rozhodnutí.

[6] " 2. *Orgány odepře přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění ohrozilo ochranu:*

obchodní zájmy fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,

soudní řízení a právní poradenství,

— účel inspekci, vyšetřování a auditů,

pokud neexistuje převažující veřejný zájem na zveřejnění. "

[7] Spojené věci C-317/04 a C-318/04 *Parlament v. Rada* (C-317/4) a *Komise* (C-318/04) [2006], uvedené výše.

[8] Věc T-36/04 *Association de la Presse Internationale v. Komise*, Sb. rozh. 2007, s. II-3201.

[9] Výše uvedený rozsudek ve věci *Irsko v. Rada a Parlament* (C-301/06).

[10] Výše uvedený rozsudek ve věci *Association de la Presse Internationale v. Komise* (T-36/04).

[11] Výše uvedený rozsudek ve věci *Association de la Presse Internationale v. Komise* (T-36/04).

[12] Usnesení Soudního dvora ze dne 3. dubna 2000, *Německo v. Parlament a Rada*, Sb. rozh. 2000, s. I-2247.

[13] Výše uvedený rozsudek ve věci *Association de la Presse Internationale v. Komise* (T-36/04).

[14] Výše uvedený rozsudek ve věci *Association de la Presse Internationale v. Komise* (T-36/04).

[15] Výše uvedený rozsudek ve věci *Association de la Presse Internationale v. Komise* (T-36/04).